

Sygn. akt: III U 449/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2013 r. w Ostrołęce

sprawy z odwołania A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 08.02.2013r. **znak** I- (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.02.2013r. do dnia 31.01.2015r.;
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08.02.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił A. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

A. S. wniosła odwołanie od powyższej decyzji. Stwierdziła, że decyzja jest niesłuszna, gdyż jej stan zdrowia nie pozwala jej na podjęcie pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z uwagi na to, że komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u odwołującej się niezdolności do pracy.

W toku postępowania – po sporządzeniu opinii przez biegłą – pełnomocnik ZUS pozostawił rozstrzygnięcie do uznania Sądu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. decyzją z dnia 24.10.1997r. przyznane miała prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo do tego świadczenia organ rentowy przedłużał A. S. do dnia 31.01.2013r.

A. S. w dniu 07.12.2012r. zwróciła się z ponownym wnioskiem o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wobec powyższego skierowana została na badanie lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 15.01.2013r. ustalił, że A. S. jest częściowo niezdolna do pracy do dnia 31.01.2015r. Na skutek zgłoszonego zarzutu wadliwości przez Z-cę Głównego lekarza orzecznika, została ona skierowana na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 01.02.2013r. stwierdziła, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Na tej podstawie ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania A. S. zależna była od wykazania przez nią niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłego diabetologa.

Po przeprowadzonym badaniu A. S., po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jej stanu zdrowia oraz mając na uwadze okoliczności ustalone w drodze wywiadu z badaną, biegła rozpoznała u odwołującej: cukrzycę typu 1, polineuropatię cukrzycową oraz retinopatię cukrzycową.

Biegła uznała, że w związku z tymi schorzeniami A. S. jest osobą nadal ***częściowo niezdolną do pracy na okres 2 lat tj. do dnia 31.01.2015r.*** (k.15-16).

W uzasadnieniu opinii biegła stwierdziła, że brak jest poprawy w stosunku do poprzednich lat, w których odwołująca pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Odwołująca zachorowała na cukrzycę typu 1 w wieku 18 lat. Od początku leczona była insuliną. Cukrzyca od początku choroby ma chwiejny przebieg z dużymi wahaniami glikemii w ciągu doby. Pomimo dużej staranności w samokontroli, przestrzeganiu zaleceń dietetycznych, korekty dawek insuliny, dużego zaangażowania odwołującej, prawie codziennie występują niedocukrzenia, bez określonej przyczyny, często w nocy, bez odczuwania objawów prodromalnych. Odwołująca prowadzi samokontrolę 8-10 razy dziennie, pomimo tego cukrzyca jest w dalszym ciągu niewyrównana, o przebiegu chwiejnym. Taki stopień cukrzycy zdaniem biegłej w znacznym stopniu ogranicza zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Niezdolność ta spowodowana jest częstymi objawami hipoglikemii i braku odczuwania objawów niedocukrzenia. Zdaniem biegłej stwarza duże zagrożenie życia dla odwołującej.

Obie strony zgodziły się z wnioskami biegłej.

Zdaniem Sądu opinia wydana przez biegłą uwzględnia całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującej i dlatego uznać należy ją za miarodajną do oceny jej zdolności do pracy.

W świetle tej opinii A. S. jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy do dnia 31.01.2015r. Biegła w logiczny sposób uargumentowała, z jakich powodów dokonała odmiennej oceny stanu zdrowia A. S. aniżeli komisja lekarska ZUS. Argumentacja ta jest w ocenie Sądu przekonywująca.

Z tych względów na podstawie **art.477¹⁴ §2 k.p.c.**, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.02.2013r. do dnia 31.01.2015r.

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Sąd miał bowiem na uwadze, że w toku postępowania odwołująca złożyła dokumentację lekarską (k.14), która pozwoliła biegłej dokonać pełnej oceny jej stanu zdrowia.

Wobec powyższego w tym zakresie Sąd orzekł na mocy **art.118 ust.1 a** w/w ustawy.